

Hoofdstuk 1: Een ongeduldige vader

Ik moet nu echt terug, dacht ik puffend door de hitte. Het zal stilaan wel middag zijn. Als ik te laat kom zwaait er wat. Ik versnelde mijn pas, draaide links de heuvel op, ontweek nog snel een puntig rotsblok en holde steeds hoger in de richting van de villa.

Het riviertje waar ik de voorbije uren had rondgehangen verdween langzaam in de vallei. In de winter een stevige bergbeek, was het momenteel vooral kiezel en rots. Er stond teleurstellend weinig water in. Pootjebaden ging nog net, maar zwemmen? Ho maar!

Een zweetdruppeltje rolde resoluut van mijn voorhoofd tot het puntje van mijn neus. Ik baande me even resoluut een weg tussen veel te dik kreupelhout en een occasionele braamstruik. Opgelet voor de dorens! Nog meer zweetdruppeltjes vormden zich. Ze kriebelden aan m'n neus en lieten me niezen.

Gelukkig werd de heuvel geleidelijk vlakker. Er verschenen ruime open plekken, met hier en daar een struik. Twee hagedissen schoten weg tussen een stel rotsblokken, onverwacht gestoord in hun zorgeloos partijtje zonnebaden. Ik voelde me er schuldig door. Laat alles en iedereen zo veel mogelijk met rust, dat was zo'n beetje mijn filosofie. Op veel begrip kon dit echter niet rekenen. Vooral mijn grote broer had me er vroeger mee geplaagd. Hij had eindeloos herhaald dat ik een blokje zou omlopen om de kat van de burens te laten uitslapen. Meestal had hij me daarbij licht geamuseerd aangekeken, met een glimlach die kuiltjes in zijn wangen toverde, en een ondertoon die het midden hield tussen plagerij en bezorgdheid. Hij had zich steeds afgevraagd of ik het wel zou redden in het leven. Grote broer, wat mis ik je.

In de verte lag de villa, de rode dakpannen gloeiend in de zon. Ik kwam op een pad terecht dat van Faleria naar beneden in de vallei voerde. Plots zag ik een stipje in de lucht, dat snel

groter werd. Vast en zeker een roofvogel. Ik stopte en bekeek het vliegende stipje nauwgezet. Inderdaad, een adelaar. Majestueus en krachtig. Aan mijn rechterkant nog wel. Een vogel die rechts opdook, daar kon volgens onze oude meid Postuma enkel onheil van komen. Ik kon het nooit laten haar met dit bijgeloof te plagen. Door de adelaar te volgen zag ik bijna het addertje niet dat zich kronkelend over het pad bewoog, vlak bij mijn enkel. Ik maakte nog net op tijd een sprongetje en vervolgde mijn haastige draf naar boven, slecht voorteken of niet.

Ons huis is het eerste dat je tegenkomt als je vanuit het zuiden Faleria inloopt. Ik zette vastberaden koers naar ons achterpoortje. Normaal kwamen hier enkel de bedienden. Ik denk niet dat mijn vader er ooit al een voet had gezet.

Als je het poortje zacht opent schuurt het over de grond, krakend en piepend als een grijsaard die iets te diep in de kruik heeft gekeken. Duw je het echter met een ferme ruk open dan geeft het geen kik. Ik wilde niet echt de aandacht vestigen op mijn thuiskomst, dus ramde ik het poortje half uit z'n hengsels, stilletjes hopen dat Postuma of een van de andere bedienden er niet toevallig achterstond en zich het apezuur zou schrikken. Of geveld zou worden door een vliegende poort.

Niemand te zien, dat viel mee. Hoe verder ik de gang inliep, hoe donkerder het werd. Ik knipperde met mijn ogen om ze aan de duisternis te laten wennen, met als enige resultaat dat ik vreemde gele vlekjes zag. Een botsing met een enorme amfoor die hier deze ochtend écht nog niet gestaan had deed me binnensmonds vloeken en zorgde voor een pijnlijke plek aan mijn knie. Quintus, dacht ik terwijl ik over mijn been wreef, het kan niet de bedoeling zijn om de rest van de dag als een halve mankepoot rond te hobbelen, zeker niet wanneer je moet opdraven voor een plechtigheid met de meest pompeuze patriciër van Faleria. Of, zoals mijn broer altijd zei, met de meest omhooggevallen kwast van hier tot Rome.

Mijn broer had geen aangeboren respect voor hoge heren. Hij vond dat achting verdiend moest worden, hoge heer of niet. Ik sloop stilletjes langs de voorraadkamer, hoorde geroezemoes in de verte, maar besloot dat ik het er wel op kon wagen. Ik was er zeker van dat ik mijn kamer totaal onopgemerkt zou kunnen bereiken. Ik herhaal: totaal onopgemerkt. Had ik niet uren door de wijde omgeving van de stad gedwaald, steeds verder de vallei in, zonder daarbij haas noch konijn te storen? Had ik me niet eens als werkmans vermomd, een maf stemmetje aangenomen en daarbij zelfs mijn moeder voor de gek gehouden? En wie had er als zesjarige op school de wastafeltjes laten verdwijnen, onder de neus van onze oude sikkeneurige leraar? Goed, het hielp dat de man zowat stekeblind was, maar kom. Mijn vrienden vonden het destijds een kleine heldendaad, klaar om in de officieuze annalen van onze school te worden opgenomen. Kortom, ik was zo goed als onzichtbaar én onherkenbaar als ik dat wilde. En voeg daar nog ‘geruisloos’ aan toe.

Dat was uiteraard buiten Postuma gerekend. Het is verbazend hoe ze erin slaagt me steeds weer te vinden. Er komt zeker een orakel of tien aan te pas en een stel sterrenwichelaars. Misschien consulteert ze ook af en toe de ingewanden van een kip? Ze liet er evenwel geen gras over groeien. Met een schrille stem maande ze me aan dichterbij te komen.

‘Jongheer Quintus, waar ben je nu weer geweest? De meester wil zeker niet te laat komen op de plechtigheid. Hij heeft al een keer naar jou gevraagd. En je weet hoe dat gaat met je vader...hij is er de man niet naar om te wachten op treuzelaars! Zelfs niet als die treuzelaar zijn zoon is,’ voegde ze er wat kribbig aan toe.

Zeker niet als die treuzelaar zijn zoon is, dacht ik.

‘Ach Postuma, geen zorgen. Ik ben er toch. Je zal zien, in een flits sta ik naast mijn vader, helemaal opgedoft in mijn mooiste toga.’

‘Ik wil jongheer Quintus eraan herinneren dat hij maar één toga heeft.’

‘Zie je wel, dan kan ik me zeker niet vergissen. Met mijn mooiste kleren ga ik naar de plechtigheid.’

Om het gesprek op een ander onderwerp dan toga's en treuzelende zonen te brengen vertelde ik Postuma over de adelaar. Ik maakte het wat epischer dan het eigenlijk geweest was. De vogel nam waarlijk mythische proporties aan. Ik bezwoer Postuma dat het niet zomaar een adelaartje van niemendal was geweest, nee, het was zonder twijfel de grootste, kloekste adelaar ooit. Daar was ik wel zeker van. En dat zomaar boven ons stadje! Als dramatische climax voegde ik eraan toe dat de vogel van rechts was gekomen.

Postuma trok haar wenkbrauwen op, waardoor haar oude gezichtje als een gerimpeld appeltje verschrompelde. Dat resulteerde in een interessant samenspel van diepe en minder diepe groeven, van rimpels en een enkele wrat. ‘Ach jongeheer Quintus,’ jermieerde ze zoals enkel oude besjes dat kunnen, ‘wat een slecht voorteken. Nu zal er zeker iets verschrikkelijks gebeuren. Een adelaar! En twee nachten geleden heb ik gedroomd dat een reusachtige slang de hele stad zal verzwelgen. We moeten de goden om bescherming bidden!’ Daarmee stooft ze weg, waarschijnlijk om de andere bedienden in te lichten over de ramspoed die nu zeker onze familie, of misschien zelfs heel Faleria zou treffen. Ze zou ongetwijfeld Jupiter, Vesta en wie weet ik nog om clementie smeken.

Het gaf mij de kans om snel in de richting van mijn kamer te verdwijnen, de bediendenvertrekken langs, het binnenpleintje over en daar het trapje op naar de bovenverdieping. De eerste kamer is van mij. Phokas, de slaaf die mij en mijn voltallige garderobe onder zijn hoede heeft, had mijn toga reeds zorgvuldig op mijn bed gelegd. Geen tijd om mijn gezicht en handen te wassen. Ik wisselde snel van kleren. De toga drapeerde ik zo goed en kwaad ik kon om mijn schouders. Ik deed het helemaal alleen, waar ik behoorlijk trots op was, want zo'n toga omdoen is knap lastig. Intussen was het de hoogste tijd om mijn vader op te zoeken. Toen ik onderaan

de trap kwam zag ik Phokas met veerkrachtige tred op me afkomen. Zijn kleine zwarte krulletjes dansten op en neer, boven een grote frons in zijn olijkleurige voorhoofd. Het is opvallend hoe Grieken er toch anders uitzien dan wij Romeinen. Donkerder vooral, een stuk kleiner ook. ‘Jongheer Quintus,’ zei Phokas met enige nadruk, waarbij hij er zoals steeds in slaagde om mijn naam een oriëntaalse, haast exotische klank te geven. Vroeger had ik dat een beetje vreemd gevonden, maar intussen was het vertrouwd, geruststellend zelfs. ‘Jongheer Quintus,’ herhaalde hij, ‘sta mij toe uw toga in de juiste plooi te leggen. Dat is immers mijn taak.’ Hij keek daarbij een tikkeltje verwijtend.

‘Maar Phokas, ik dacht dat ik het zelf nog wel zo goed had gedaan. Je kwetst me in mijn eergevoel.’ De Griek merkte mijn schertsende toon op, besloot die te negeren en trok met enkele kundige handgrepen de toga perfect recht. ‘Zo jongheer, dat lijkt me veel beter, als u me toestaat dat te zeggen.’

Ik bekeek mijn toga van naderbij. Het zag er allemaal een stuk deftiger uit. Waar eerst nog stukken stof wat ongemakkelijk rond mijn schouders en linkerarm hadden gekneld, was het geheel nu soepel en speels, alsof iedere plooi finaal op de juiste plaats terecht was gekomen. ‘U ziet er gracieus uit, jongheer Quintus. Gracieus en voornaam.’

Het was de eerste keer in mijn leven dat iemand me voornaam had genoemd, om maar te zwijgen van gracieus. Mijn impuls was om in lachen uit te barsten, maar dat zou beledigend voor Phokas zijn geweest. Bovendien hoopte ik dat het waar was. Als het meezat zou de bewondering niet enkel tot hem beperkt blijven. Misschien dat zelfs mijn vader me zou goedkeuren? Door de complimenten van de kleine Griek voelde ik me alvast een duim groeien. Ik stak mijn borst vooruit en vroeg of hij toevallig wist waar mijn vader zich bevond. Nog steeds in zijn studeerkamer blijkbaar. Ik dankte Phokas voor zijn kundige hulp en schreed in de richting van vaders bureau. Jongheeren in toga rennen immers niet, zij